

Douglas is de koning van de kruising

SAN SALVADOR – Zo hard als Juanito kan, blaast hij op het houten fluitje. Eerst geeft hij het verkeer van links voorrang. Een halve minuut later mogen de auto's achter hem doorrijden. Tien jaar is Juanito, hij komt niet eens boven het verkeer uit. Toch is hij niet bang. Af en toe steekt hij zijn hand onder een rijdende auto om een munt weg te grissen.

Precies tien minuten duurt het avontuur van Juanito dit keer. Dan is de 15-jarige Douglas Martínez het zat. Hij springt op van de stoeprand. „Nou oprotten, joh! Ga naar je moeder toe!” Snel rent Juanito in de richting van de volgende kruising, toch drie colon (ongeveer 75 cent) rijker. Douglas neemt zijn fluitje uit zijn broekzak. Hij gooit zijn lichaam tussen de auto's in, die zeker met zestig kilometer per uur voorbij snellen. Gebiedend steekt hij hand op. De automobilisten remmen. Douglas is weer de absolute koning van de kruising van de 11 Avenida Norte en de 1 Calle Poniente in San Salvador. „Het is mijn *crucero*”, legt hij later uit. „Dat weet iedereen hier in de buurt. Ik wil Juanito best even laten werken, dan verdient hij ook wat. Maar ik moet er van leven.”

Douglas zit sinds drie maanden in 'het vak'. Hij is niet de enige. Op de meeste kruisingen treffen de Salvadoraanse automobilisten sinds kort kinderen aan. Zij regelen het verkeer en hopen dat de mensen achter het stuur hen wat geld toewerpen.

Dat dat redelijk lukt, bewijzen de volle bloes- en broekzakken van Douglas. „Meestal verdien ik rond de zeventig colon op een dag. Maar soms heb ik mazzel, dan vang ik honderd colon (25 gulden).” Dat is niet slecht verdienen, in een land waar veel bouwvakkers nog niet eens dertig colon voor een dag krijgen. In El Salvador kost een busritje een halve colon, een flesje cola één. Douglas dankt zijn werk aan het uitvallen van de stoplichten. Het hele jaar was er al een tekort aan elektriciteit in de hoofdstad en werkten de stoplichten af en toe niet. In mei werd het tekort zo

FOTO HILDE POSTMA

groot, dat de regering besloot de stad acht uur per dag van elektriciteit af te sluiten. In Douglas' wijk gebeurt dat van één uur 's middags tot negen uur 's avonds. Zodra het één uur is, schieten kinderen de kruisingen op.

Douglas haalt zijn schouders op over de gevaren van bij voorbeeld niet zo-zachtzinnige politieagenten die de kinderen vaak wegmeppen. „Sinds de burgeroorlog voorbij is, is er veel minder politie op straat. Bovendien zijn ze niet zo streng meer.” Toch werd hij twee maanden geleden nog achtervolgd door de politie. Zijn ogen glinsteren. „Hij rende achter me aan: linksaf, rechtsaf, verschillende

steegjes door. Ik was hem mooi te snel af, hij kreeg me niet te pakken.”

Naar school gaat Douglas niet meer. „Ik verveelde me al drie jaar daar. Daarom heb ik besloten dat het beter is als ik niet ga.” Zijn moeder is het daar niet mee eens, zegt hij. „Maar ze is blij als ik met geld thuiskom. Dan hebben we in ieder geval genoeg te eten.” Zijn jongere broertje en zusje gaan nog wel naar school. „Zij willen verder studeren”, zegt hij, enigszins trots. Dat hij op een kruising werkt, vertelt hij niet aan zijn moeder. „Dat mag ze niet weten. Daar is het werk te gevaarlijk voor. Zij denkt dat ik voor het Groene Kruis collec-

teer. Dat werk heb ik ook een tijdje gedaan. Ik mocht de helft van het geld houden, dat ik ophaalde, maar dat was vaak maar acht colon op een dag. Nu geef ik veertig colon aan mijn moeder. De rest hou ik zelf.”

Als het donker wordt, stopt Douglas met werken. Hij telt zijn geld nog eens na. Deze dag heeft hem 88 colon opgeleverd. „Goed hè?”, zegt hij lachend. Hij loopt naar de bus die hem naar huis moet brengen. Onderweg geeft hij zo'n tien colon aan verschillende bedelaars. „Want ik weet hoe het is om zonder geld te zitten en niets te eten te hebben.”

Hilde Postma